

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

„Případ Jabko“

Doktor Libor Hrobský otevřel dveře do výčepu hostince Na růžku a chvíli se zmateně rozhlížel. Kruhy hlav návštěvníků soustředěné kolem stolů, teď rozmazané zamlženými skly brýlí, mu připomněly Špálův obraz Rapsodie v modrém. Ten obraz potkával devět let na chodbě základní školy. V devítce ho omylem sestřelil přesně kopnutým přímákem a rodiče zaplatili náhradu reprodukce ve výši 116,-Kčs. Slušná cena za to, že další generace už nemusely trpět.

„To už je čtvrtek?“ proplul kolem něj hospodský Tonda s vějířem püllitrů. „Ten váš stůl máte samozřejmě volnej,“ dolétlo k němu už od pípy.

Nasadil si vyčištěné brýle a zamířil kolem kulečnickového stolu do rohu místnosti. Na stole v koutě stálo pivo a keramická miska solených arašídů. Kabát a bekovku pověsil na věšák vedle novin skřípnutých v bambusovém rámu, který tu visel už před čtyřiceti lety. To mu bylo osmnáct a do hospody vstoupil plný iluzí. Z omšelé aktovky vylovil zelené desky s úhledným nápisem: „Případ Jabko“. Naslepo zalovil v misce s arašídů a desky otevřel. V poslední době se mu toho sešlo na stole moc. Samej veřejnej pořádek. Manželé, hromádkáři, sousedi. Sem tam facka. Taky čemu se divit. Podzim přetékal do zimy, brzy tma, v televizi pomatený seriály od scénáristů, kterým došla člověčina a nahradili ji krví a porouchaný ventilky přetlaku. Za tu dobu, co dělal právo, dospěl k názoru, že lidi na sebe uměj bejt pěkně hnusný a že jim to nedochází a jiný bejt ani nechtějí. Tenhle jedinej majetkovej přestupek v pohoří lidský nenávisti ho zaujal. Vlastně mu připadal jedinej trošku lidsky milej. A sám taky jezdil na vodu. Hlasitě usrkl pěnu, špičkou jazyka posbíral zbytky zavěšené na převisu kníru a zkontroloval hořkost. Sálhl pro první tři listy sešité kovovou sponkou a pomalu se začetl do úředního.

Bc. David Koníček, 16.8.1998, student, Západočeská universita v Plzni, Fakulta aplikovaných věd.

„Jsem vodák začátečník. Vlastně teď už konečník. Na vodu už nepojedu. Nikdy! A za to může pan Klátíl. Nevím jak se jmenuje. Všichni mu říkali jenom Klátile. Nápad jsem dostal díky komentáři pod recenzí knihy Proč bychom se netopili. No řekněte sám. Modrá obloha, zlatavé sluneční

paprsky, hučení vody, údery pádel o hladinu, kouř táboráků a to vše s partou kamarádů. Nezní to lákavě? A byl konec prázdnin. Samozřejmě, že jsem se řádně připravil. Stáhl jsem si hned několik praktických aplikací. Vodáckou kilometráž, navigaci, počasí, mapu kriminality, první pomoc, záchranný integrovaný systém, hodnocení restaurací. Všechno vypadalo dobře. A pak se objevil problém. Kanoe je opatřena koňadrou. Psali. V půjčovně ale jenom loď, vesta, pádla a sud. O koňadře ani slovo. Přišlo mi to divný. Co s ptákem na lodi. Ale ty stránky byly hodně navštěvované a měly dobrý hodnocení. A horníci si taky brali do dolů kanára. A tak jsem si stáhl ještě aplikaci Birdnet - rozpoznávání hlasů ptáků a koupil ornitologickou síť. Kdo mohl tušit, že je to nějaká šňůra. Ale to mi řekl až pan Klátil. A ten náhon nad tábořištěm vypadal opuštěně a slibně. Tak jsem ji tam našponoval.“

Jan Teršl, 12.4.1968, svářeč

„Při vší skromnosti o sobě můžu říct, že jsem dobřej vodák. Teď už sice žádný divočiny, ale skalpy všech těch normálních alpskejch a slovinskejch řek mám zavěšený na opasku. Teď už jenom takový šolíchání. Prostě třikrát za rok pohladit vodu pádlem po vlasech, posedět u ohně, dát si nějaký pivko a hlavně bejt mezi těma, co mluví stejným jazykem. Tak to bylo i letos v srpnu. Jenže Mrkváč na poslední chvíli cuknul. Někáká rodinná oslava. A já už měl loď objednanou v Sušici. A tak jsem jel sám. Ten první den jsem chtěl spát na Perníkovým mlejně. To je nový vodácký tábořiště, kde majitel nemá vodáky rád. Proto je jich tam málo. Ale zase svatej klid. Nevím, jestli to znáte v Žichovicích nad jezem. Ono to tam dost táhne. Na to tábořiště se musí vyjet ještě nad jezem z proudu do úzkýho ústí náhonu. Tam je přístávací molo. Na molu stál tenhle Šmrdla a čučel do mobilu. Šmrdla jsem mu začal říkat proto, že po tom křápu furt šmrdlal prstem. Jak se jmenuje nevím a na vodě je to stejně jedno. No a jak se blížím k tomu molu, začal ten Šmrdla něco hejkat a panicky poskakovat a než jsem pochopil, co se děje, byl jsem namotaněj v síti. A protože se v síti blbě pádluje a ještě hůř i plave a kousek už jsou česla malý vodní elektrárny, vykrysil jsem a zařval na toho tajtrlíka, ať mi jde pomoc.“

Bc. David Koníček

„Já jsem trochu zpanikařil. Nedivte se. Pan Klátil vztekle hejkal zamotaný v síti a aplikace Birdnet hlásila dokola: homo sapiens, homo sapiens. Než jsem celý rozklepaný našel aplikaci Záchranka, chvíli to trvalo. Nakonec jsem ale zjistil, že tam stejně nepíší vůbec nic o záchraně tonoucího v síti a když jsem se podíval na vodu, nebyl tam ani pan Klátil, ani jeho loď a ani moje síť a já myslel, že se utopil. A tak jsem běžel na tábořiště pro pomoc. Tam už seděl pan Klátil u ohně, z ohně se plazily provázky ornitologické sítě a on pil pivo. A tak jsem se mu šel omluvit, že jsem prostě jen čekal na tu koňadru a ta síť stála pět a půl tisíce. On na to, jako že dobrý a že to smáznou ještě tři piva a dva fernetky. Bylo mu úplně jedno, že s tou sítí je to už pět tisíc šest set sedmdesát. Ale byl jsem zticha. Taky jsem na tom měl svůj díl viny.“

Jan Teršl

„Začátky byly těžké. Kdybych vám měl vyprávět o svojí první vodě. Ale jo. Chvíli, jsem dělal dámu. Po třech pivech a dvou fernetech, co mi vnutil, mi ho nakonec bylo líto. A jak už jsem ztratil díky tomu fernetu veškeré pud sebezáchovy a soudnost, vysvětlil jsem mu, co je ta koňadra a navíc, nabídl mu místo háčka na své lodi. Prostě jsem vyměk a řekl si, že mu můžu dvacet let sbírání zkušeností zkrátit třeba jenom na dva roky. A to byla chyba. Ráno mě vzbudil už v šest. Zase šmrdlal prstem po mobilu a že podle nějaký aplikace na nás táhne fronta a od devíti má být průtrž mračen. A tak jsem oželel to ranní ohníčkový kafe a v půl sedmý už seděl jako idiot na vodě zachumlanej v pláštěnce a pomalu mně docházelo, že všechny kiosky po cestě budou zabedněný, hospody zavřené a že pojedou až do Horažďovic úplně na sucho. V devět pálilo slunce jako škodovácká pec při odpichu, nebe blankytně modrý jako šmolka a nikde ani beránek. A když jsem se ho zeptal, kde jako je ten cedřák, podíval se do toho svého mobilu a zamumlal něco o tom, že si tam nějak nedopatřením nastavil Hanušovce nad Toplou. Tak jsem nasranej zastavil, serval pláštěnkju a nacpal jí do sudu a vyrovnaným hlasem mu vysvětlil, že okamžitě zmizí v sudu i ten jeho křáp s nakousnutým jabkem a že za zatáčkou je rejžoviště, což je jediný trošku technický místo na celý Otavě.“

Bc. David Koníček

„Rejžoviště jsou i řady dřevěných pilotů zaražených do dna, co zabíhají do středu řeky. To místo je záludný proto, že když je míň vody, musí

lod' mezi těmi zátarasy prokličkovat. Ten den přšelo asi jen Hanušovcích nad Toplou. Takže nás čekalo to kličkování. Pan Klátil říkal, že si najedeme trošku víc zleva. A tak jsem začal přitahovat. Než jsme do toho vlítli, začala ječet nějaká ženská: Odbočte prudce vpravo. Odbočte prudce vpravo. Až pozdě mi došlo, že se mi spustila navigace v sudu. A jak mám z ženských respekt, hrábnul jsem párkrát pádlem. Lod' se nečekaně stočila na bok a bortem narazila do první řady pilotů. Náraz mě vymrštil ze sedačky a přehodil na druhou stranu. Hned jsem šel pod vodu. Proud mě vlácel nekonečně dlouhou dobu po kamenitém dnu, před chvílí světlo a chvílí temné obrysy kamenů. Zastavil mě až náraz do další stěny. Tady jsem zasekl prsty do konstrukce a začal ručkovat ven z proudu. Konečně jsem ucítil pod nohama dno a postavil se. Kousek ode mě se kolébal můj sud. Lod' s panem Klátilem byla pořád napíchnutá na první stěně a pan Klátil divoce pádloval a ještě divočeji řval. Po chvíli to ale vzdal, nechal se otočit a rejžovištěm prokličkovalo nadmuté břicho kánoe a za ním i hlava pana Klátila. A jak jsem byl v šoku, vytáhl jsem ze sudu mobil, zavřel navigaci pro cyklisty a klepl na ikonu Záchranka. Tady jsem našel odkaz utonutí a rychle jej otevřel. Do okénka doby strávené pod vodou jsem napsal dvacet minut. Možná to bylo i dýl, ale šel jsem na spodní hranici. Pak jsem se vyděšeně podíval na displej. Tam červeně blikalo jediné slovo. Exitus! No a v té smrtelné křeči se přiřítíl pan Klátil a bylo mu úplně jedno, že už nejsem. Vyrval mi telefon z rukou a hodil ho do řeky. Chápete to. Jabko za deset talířů. A potom odjel. “

Jan Teršl

„Vůbec nevím, co mu tam hráblo. Napřed to přitahoval pěkně nalevo a najednou začal zběsile pádlovat. Už jsem byl na kotrči prd platnej. Chytli jsme bortem hned tu první hať. Po nárazu mi vykrysil z lodi a za ním i jeho sud. Já jsem to ještě zkoušel pár vteřin držet na pádle, že bych se po prdeli došoupal zpátky do proudu, ale mačkalo mě to čím dál víc a abych nezničil lod' z půjčovny, tak jsem to pustil. To už stál na břehu a zase šmrdlal v tom svém mobilu. Když jsem k němu doběhl, byl celej bílej a mlel něco o tom, že je mrtvej. Ted' ještě ne, až za chvíli !!!! zařval jsem na něj a potom jsem mu z rukou vyrval ten mobil a švihnul s ním po proudu. No a představte si.

Čtrnáct !! A pak jsem skočil do lodi, na jeden zátah dojel až Horažďovic a tam akorát sundávali židle ze stolů. Uklidnil jsem se až po třetím pivu.“

Doktor dočetl oba výsledky a pak celý spis prolistoval. Nakonec se vrátil k výsledku Jana Teršla. Na první stránce našel to, co potřeboval. Sáhl do omšelé aktovky a vytáhl ještě omšelejší tlačítkový mobil a udělal něco, co ve své praxi nikdy neudělal.

„Teršl,“ ozvalo se po chvílce z reproduktoru.

„Dobrý večer. Doktor práv Hrobský. Předseda přestupkové komise. Mám tady na stole ten váš případ. Zničený mobilní telefon Apple iPhone X z letošního léta. Není běžnou praxí, že bych volal účastníkům řízení. Ale jako bývalý vodák a hlavně proto, že to vnímám asi stejně jako vy, chtěl bych vás upozornit na jednu věc. Poškozený si cení zničený mobilní přístroj na deset tisíc a vy sám uvádíte čtrnáct. Nejdete tak trochu sám proti sobě?“

V telefonu bylo chvíli ticho a pak se ozval hlasitý smích.

„Je. Děkuju pane doktore. Já o penězích nic neříkal. To jenom, jak jsem byl rozpumpovanej, tak jsem tím mobilem hodil rekord. Rovnejch čtrnáct žabek.“

*1. místo **Próza Oldpsavci** – Jan Valeš – Jeňýk (Holýšov)*